

Vil Europa overleve euroens kollaps?

Af Helga Zepp-LaRouche.¹

EIR, 2. juni 2015 – Mens den græske krise i denne uge, og med sikkerhed i løbet af de tilbageværende uger af juni måned, er ved at nå et kritisk punkt, er idéen om en forenet Europæisk Union (EU) blevet lige så gennemhullet som den nok som bekendte schweitzerost. Mens denne artikel offentliggøres, flyver ultimatummerne gennem luften.

Hvad enten Grækenland suspenderer betalingen på de 300 mio. euro, landet skylder IMF, nu på fredag den 5. juni, fordi det ikke kan acceptere den politik med yderligere nedskæringer, som Trojkaen (IMF, EU-kommissionen, Den europæiske centralbank) kræver,

¹ Helga Zepp-LaRouche stiftede Schiller Instituttet, hvis internationale formand hun er, i 1984. Hun er desuden formand for det tyske, politiske parti Bürgerrechtsbewegung Solidarität (BüSo) (Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet) og en af forfatterne til *EIR*'s 370-siders rapport, »The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge« fra december 2014. Hun er gift med den amerikanske økonom, statsmand, videnskabsmand, filosof og polyhistor, Lyndon H. LaRouche, stifter af LaRouche-bevægelsen, og stiftende redaktør af magasinet *Executive Intelligence Review* (*EIR*).

Se: Specialrapport, introduktion, »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen« (dansk)

<http://schillerinstitut.dk/si/?p=3777>

Samt trailer: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=4191>

som f.eks. at hæve skatten i omegnen af 3,5 mia. euro, samt gennemføre yderligere nedskæringer i de sociale ydelser; eller om Den europæiske Centralbank (ECB), den tyske kansler Angela Merkel og den franske præsident François Hollande i sidste øjeblik foreslår et noget mindre brutalt nedskæringsprogram; om det er det ene eller andet, så er der, med den nuværende logik inden for EU, ingen udvej, hverken for Grækenland eller EU.

For, efter den 5. juni forfalder der yderlige græske betalinger: den 12. juni, 350 mio. euro; den 16. juni, 600 mio.; den 19. juni, 345 mio.; og alt i alt har Grækenland en gæld til ECB på 350 milliard euro (!) Hvis det berømte mirakel ikke indtræder, så som, at kreditorerne indvilger i at afholde en europæisk gældskonference² sådan, som Grækenland har krævet – for hvilket chancerne i øjeblikket er helt umulige – så vil EU's politik drive Grækenland til insolvens. Når dette sker, og ikke ved slutningen af den 30-dages afdragsfri periode, som i teorien eksisterer, før Grækenland rent teknisk endeligt bliver insolvent, er der en trussel om et generelt kollaps af de europæiske banker, og, som følge af eksponeringen til derivater og swap-arrangementer, indgået mellem ECB og USA's Federal Reserve, også om et kollaps af den amerikanske finanssektor.

Fractionen bestående af dem, der sværger, at en »Græxit« (græsk udgang af euroen) ville være tålelig, endda i nogen grad »foruddiskonteret«, såsom chefen for IMF Christine Lagarde og lejlighedsvis den tyske finansminister Wolfgang Schäuble, insisterer samtidig på en overholdelse af den drakoniske nedskæringspagt, fordi de frygter, at en indrømmelse fra Trojkaens side ville få en signalvirkning på de andre lande, der er blevet tvunget i knæ af brutale nedskæringspagter, såsom Spanien, Portugal, Italien og endda Frankrig. Bag dette standpunkt ligger den beregning, at det ville være bedre, at et Grækenland, der er vendt tilbage til drakmen, og som er blevet reduceret til betleri, tjener som et rædselsvækkende eksempel for de andre, potentielle kandidater til at forla-

² **Se:** *EIR*: »ET GRÆSK FORSLAG: Sammenkald til en europæisk gældskonference«,

<http://schillerinstitut.dk/si/?p=4759>

Den græske premierminister Alexis Tsipras møder den russiske præsident Vladimir Putin i Kreml, 8. april, midt i Grækenlands opgør med Den europæiske Union.

de euroen, snarere end at acceptere en svækkelse af budgetdisciplinen, og hermed euroens endeligt.

Panikadvarsler er især kommet fra USA, som f.eks. den fra den amerikanske finansminister Jack Lew om, at en Græxit ville få dramatiske konsekvenser for verdens finanssystem. Paul Krugman (amr. økonom) advarede den 1. juni i en artikel i *New York Times* med titlen, »Denne 1914-følelse« om, at europæernes manglende evne til at løse den græske krise er en uhyggelig påmindelse om de fejlregninger, der førte til Første Verdenskrig – Krugman citerede, som han sagde, den seneste bog af Christopher Clark om baggrunden for Første Verdenskrig, »Søvngængerne«. Dernæst sammenligner Krugman det fejlskøn, og selv den entusiasme, med hvilken europæerne styrtede ud over klippekanten i 1914, med nonchalancen omkring Grækenland i dag. Ved Krugman, med denne ildevarslede metafor, mere, end han tør skrive?

Opsplitning af Eurozonen

Den italienske finansminister Pier Carlo Padoan reflekterede en anden variant af Ønskeø-tænkning, da han gik så vidt som til at fable om, at efter en Græxit vil Eurozonen være en helt anden enhed (nemlig én, fra hvilken lande simpelt hen kan udvandre), men at en sådan Græxit ville være en velkommen udvikling, der ville fremskynde den yderligere integration i Europa.

Tilsyneladende læser hr. Padoan ikke aviser ret ofte. Den britiske premierminister David Cameron indgav en klage til Holland og Merkel om, at Storbritanniens medlemskab i EU kun kunne overleve landets kommende folkeafstemning, hvis EU-traktaten blev ændret og gav mere selvbestemmelse tilbage til staterne. I et tilsyneladende åndsslægtskab med Cameron, og i erkendelse af, at EU ikke ville overleve en »Brexite«, har fr. Merkel endda lovet at være åben over for en genforhandling af EU-traktaten. Den idé, at de 28 EU-medlemslande, under de nuværende omstændigheder, kunne enes om en ny EU-traktat, lider af en grusom manglende virkelighedsforbyggelse, der er langt ude.

Ikke alene blev Lissabontraktaten fra 2007 kun vedtaget gennem konspiratoriske manøvrer – alt blev besluttet bag lukkede døre på niveau af Det europæiske Parlament, og medlemmerne af Europaparlamentet fra de forskellige lande fik en modificeret tekst af den forfatning, der blev nedstemt i 2005 i Frankrig og Holland, og som var blevet ændret til blot at være en traktat, der ikke var underkastet en folkeafstemning – men også forfattet i en så uforståelig form, at næsten ingen læste den. Lige siden er EU blevet lagt for had for sin mangel på gennemsækelighed, sin arrogance og sin

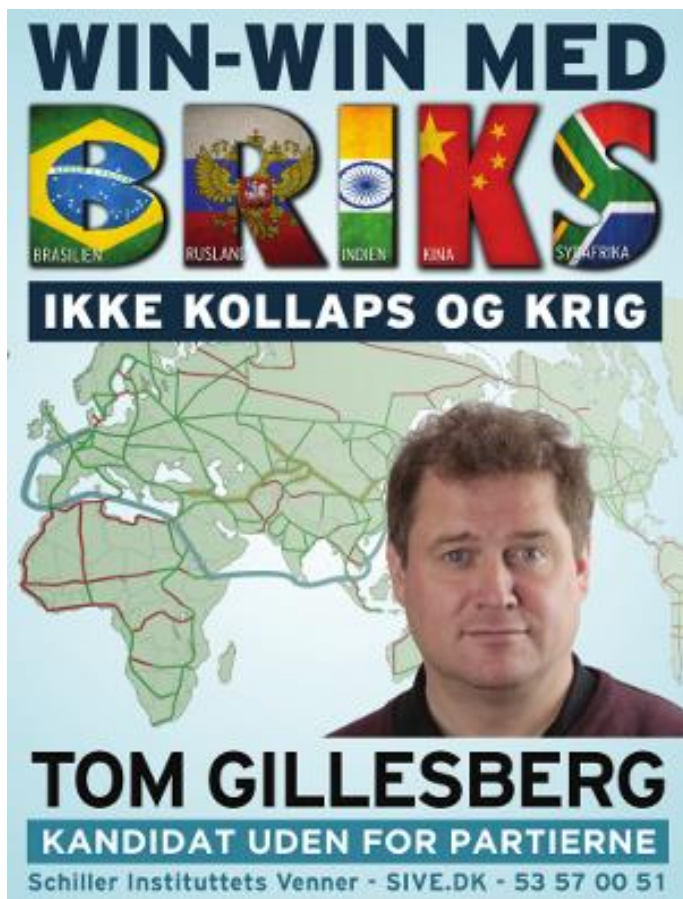
politik, der favoriserer bankierne på bekostning af det almene vel – af størstedelen af befolkningen, og det ikke kun i de sydeuropæiske stater.

Den højtbesungne, europæiske enhed har samme konsistens som en schweitzerost. EU-bureaukraterne og -teknokraterne ønsker et Europas Forenede Stater så hurtigt som muligt. Storbritannien ønsker mere selvbestemmelse, for ellers vil et uafhængigt Skotland, og ikke alene det, forvandle det til Lillebritannien. Storbritannien, Skandinavien og De baltiske Stater er degenereret til at blive i sandhed hysteriske krigsmagere imod Rusland, mens Den tjekkiske Republik, Slovakiet, Ungarn og Grækenland åbenlyst kræver en afslutning på sanktionerne mod Rusland.

To tidligere, tyske kanslere, Helmut Schmidt og Gerhard Schröder, er ekstremt kritiske over for Merkel, fordi hun for anden gang ikke har inviteret den russiske præsident Putin til G-7-topmødet; det samme er Eckard Cordes, formanden for Komiteen for Østeuropæiske Økonomiske Relationer, såvel som også Tysk Sammenslutning af Maskinbyggere (VDMA) og Tysk Mittelstand. Den kendsgerning, at Tysklands maskineksport til Rusland i første kvartal er kollapsede med omkring 28 %, mens USA's eksport til Rusland steg med omkring 17 %, styrker den mistanke, mange tyskere har, om, at sanktionerne, der blev gennemtvunget af USA og Storbritannien, som deres mål ikke alene har regimeskift i Rusland, men også, at den gamle, angloamerikanske, geopolitiske impuls også er rettet mod Tyskland.

Folk i Amerika har ikke den ringeste anelse om, hvordan NSA-affæren, i alle sine aspekter – lige fra aflytningen af fr. Merkels mobiltelefon, industrispionage og den totale udspionering af befolkningen – har undermineret det tysk-amerikanske forhold. Kendsgerningen er, at NSA og BND (det tyske efterretningssvæsen) tilsammen har overvåget og udspioneret ikke alene privatindustrien, men også politikere i Frankrig, Østrig og Belgien, er en spaltedamp i Europa. Merkels berømte erklæring – »Spionage mellem venner er ikke tilladt« – er blevet synonymet for erkendelsen af, at det ikke drejer sig om et spørgsmål 'blandt venner', men om forfølgelsen af krig mod en specifik befolkning.

Hvis man nøgternt tager den virkelige situation i EU i betragtning, kan man kun konkludere, at euroen tydeligvis fra begyndelsen var et fejlsagent eksperiment: Ikke

BRIKS-alternativet til EU præsenteres på denne valgplakat med Tom Gillesberg, der stiller op til det danske Folketingsvalg.

alene det faktum, at Eurozonen aldrig har været en ideel sfære for en enhedsvaluta – det var helt åbenbart, at en valutaunion ikke kunne eksistere mellem stater så forskellige som det højt industrialiserede Tyskland versus landbrugsstater, såsom Grækenland eller Portugal. Men, den onde hensigt fra Margaret Thatchers, François Mitterands og George Bush Sen.'s side i 1989, nemlig at påtvinge Tyskland euroen af geopolitiske årsager som prisen for tysk genforening, måtte tage sin hævn. I det mindste i Mitterands tilfælde rapporterede en rådgiver og grå eminence i Socialistpartiet, Jacques Attali, at Mitterand truede den tidligere tyske kansler Kohl med krig, hvis Kohl ikke var parat til at opgive D-marken. Alle tre – Thatcher, Mitterand og Bush – var enige om, at Tyskland måtte kontrolleres og kiles ind i Maastricht-traktatens spændetrøje med det formål at svække Tysklands økonomi og således forhindre landet i at opbygge en uafhængig, økonomisk relation med Rusland – noget, der altid har været en torn i øjet på imperiemagterne, især siden Rapallo-traktaten i 1923 – og imod hvilket de endda ville ty til politisk mord.

Det er bemærkelsesværdigt, at Helmut Schmidt for nylig identificerede udløsermekanismen for Ukraine-krisen, som han nu ser true med at udvikle sig til en »varm krig«, som Maastricht-traktaten, gennem hvilken grundlaget for EU's udvidelse mod øst blev skabt, uden hensyntagen til Rusland og historien. »EU-medlemskab blev tilbudt lande som Ukraine eller det fjernere Georgien for at vende dem omkring i Vestens retning.« Den

tidligere franske præsident, Valerie Giscard D'Estaing, en politisk samtidig til Schmidt, bevidnede for flere dage siden mange historiske kendsgerninger, der viste, at Krim aldrig har tilhørt Ukraine.

Kommer der et brud?

De forskellige EU-medlemmers europæiske nationers borgeres desillusionering, for ikke at sige frustration, over EU har nået seismiske proportioner. Langt fra at være en styrkelse og forening af Europa er uenigheden nationerne imellem større end nogen sinde, siden Anden Verdenskrig. Den oprindelige følelse af et »demokratiumderskud« er vokset til en udbredt fremherskende følelse af, at demokrati i Europa er dødt. (En indikator for stemningen i Tyskland er den seneste satire fra »Die Anstalt«³ fra 26. maj).

Hos en stadig større del af den europæiske befolkning er frustrationen over politikernes middelmådige kvalitet hærdnet. De euro-skeptiske partier vinder i stimer, som det ses af de seneste valg i Spanien, Italien, Østrig og Storbritannien. Hvad enten det drejer sig om Merkel med hendes politik med små skridt, eller Hollande med hans katastrofale opinionstal – disse såkaldte ledende personer ses i heldigste fald som krisestyrere, der sladrer om begivenheder uden at udvikle den mindste vision for fremtiden, eller præsenterer seriøse løsninger på den mangedobbelte krise.

Af denne grund, så vel som også pga. den voksende frygt for en stor krig, der truer med at udvikle sig ud af NATO's og USA's provokationer mod Rusland og Kina – vinder Kinas politik med den Nye Silkevej, og i særdeleshed den kinesiske præsident Xi Jinpings tilbud om en inkluderende »win-win-politik«, stadig større tiltrækning. Hvis Churchills udsagn om, at, i politik er der ingen venner – hvilket tydeligvis bekræftes af NSA – men kun interesser, er sandt, så tjener det Europas interesser bedre at samarbejde med BRIKS-nationerne.⁴

Denne artikel forekommer første gang i Executive Intelligence Review 5. juni 2015. Artiklen har ikke tidligere været udgivet på dansk.

3

<http://www.zdf.de/ZDFmediathek/hauptnavigation/sendung-ang-verpasst#/kanaluebersicht/2078314/sendung/Die-Anstalt>

⁴ Se brochure (dansk): »Hvorfor Europa og USA må gå med i BRIKS – en ny, international orden for menneskeheden« <http://schillerinstitut.dk/si/?p=4898>